

Čápi a Měsíc

Víte děti, že Měsíc má každý měsíc dvojce narozeniny? Inu, je to tak. Vždy, když není Měsíc na obloze vůbec vidět, když docouvá do tmy, má novové narozeniny. A když potom doroste do plného jasu, tak má úplňkové narozeniny. Poslechněte si, co se nedávno o úplňku událo kolem jeho úplňkových narozenin v Bravanticích.

Toto léto na komíně továrny v téhle krásné obci bylo moc a moc klapání. Čapí rodinka tu vyvedla tři čápata, a tak bylo v hnízdě najednou pět zobáků, které klapaly tak krásnou píseň, že se z ní Měsíci vždycky až srdce rozbušilo.

„Ach, moji čápi a čápata, já vás tak rád poslouchám!” Říkal jim každý večer, vždy když vykoukl z mraků. Čápata na to začala klapat o to víc. Taky to bylo znamení pro čapí rodiče, aby letěli shánět zase něco k snědku pro tu svou drobotinu.

Měsíc každý den dorůstal a kulatil se, až už začínal být úplný a kulatoučký, jako míč.

„Neuletíte mi, moji čápi a čápata, než budu mít svoje úplňkové narozeniny, svůj úplněk?” Ptal se Měsíc táty Čápa.

„Neboj se, Měsíci. My tu přeci budeme až do tvých novových narozenin, to když se schováš, a není tě vidět. A kromě toho nás uvidíš i potom v Africe, kam poletíme. Vždyť budeš pořád nad námi.” uklidňoval Měsíce táta Čáp.

„Achich, ale v Africe už se rozdělíte. Čápata si poletí svou cestou a já už neuslyším váš rodinný klapací orchestr.” Litoval Měsíc. „A mé novové narozeniny nemám rád a ani je neslavím. Proto bych moc rád slyšel vaši píseň o mých úplňkových narozeninách, které mám pozítří!”

Čápata se tomu smála a klapala zobáky, protože už měla plná bříska a všichni měli dobrou náladu.

Jenže v tu chvíli kolem plul zlomyslný Mrak Drak, který si řekl, že ty úplňkové narozeniny Měsíci překazí. Svolal všechny mraky. Všechny Kumuly, Nymby, Beránky, Řasy i Cirrusy, a prohlásil, že to by tak hrálo, aby čápi hráli tomu nafoukanci Měsíci koncert k narozeninám.

„Vždyť ten Měsíc o svých úplňkových narozeninách tak září, že i Hvězdy není vidět! Namačkáme se všichni nad Bravanticemi a budeme pršet a dštít, co to dá!” Vešel Mrak Drak.

Nejmenším Beránkům se to ale pranic nelíbilo:

„Vždyť to je jen zloba Mraka Draka! Hvězdy taky říkaly, že si alespoň na chvíli od svícení odpočinou! A lidem i zvířátkům je milé slunit se v měsíčním světle! Ach, ten Mrak Drak!” Tím přesvědčily Beránci všechny Hromy, Blesky, Kroupy, Duhu i Větry, že správné je dělat správné a krásné věci.

A tak o úterním úplňku svítil Měsíc nad Bravanticemi jako míč, usmíval se na celý svět, a čápi a čápata mu klapali tu svou krásnou písničku. Když to slyšeli Cvrčci, hned se přidali svým cvrlikáním. Poštolka z kostela se taky nedala, a v každém refrénu si zahoukala svoje sólo.

Všechny ty Kumuly, Nymby, Beránci, Řasy i Cirrusy, Hromy, Blesky i Kroupy byli až opodál, na všech obzorech kolem Bravantic, aby nestínili, a sledovali a poslouchali tu nádhru. I lidičky, kteří ten večer seděli na zápražích svých domů, poslouchli ten koncert a užívali si vlahého povětří. Někteří se u toho i chytili za ruce. Na lavičce pod vrbou se chlapec s děvčetem i políbili. Všichni cítili, že tohle je krásný dobrý den. I měsíc jásal:

„Tak takové krásné úplňkové narozeniny jsem ještě nezažil! Moc Vám všem děkuji!” Možná by mu i slza ukápla, ale na Měsíci není voda, která by tam Měsíci skanula po tváři.

V tu chvíli se ozval tenký hlásek, ale nikoho nebylo vidět. Všichni se ohlíželi a hledali, odkud ten hlásek vychází.

„To jsem já, Duha! Nevidíte mně, protože na to já potřebuji Sluníčko. V noci jsem jen tak sbalená do klubíčka. Nevíte, co se stalo s tím Mrakem Drakem?” Všichni se smáli a Vítr řekl, jakoby nic: „Zafoukal jsem ho do Afriky! Tam jeho vodu potřebují, a my tu máme bez něho krásný dobrý den!”